

Μήνας Δεκέμβριος.

Κυριακή 2 Δεκεμβρίου 2018.

14η Κυριακή τοῦ Λουκᾶ.

Ακ. 18, 35 – 43.

«...ἴνα ἀναβλέψω». (**Ακ. 18, 41**).

‘Ο τυφλός ζητιάνος εἶναι σήμερα δὲ πρωταγωνιστής τῆς ήμέρας. Στό περιστατικό πού ἀκούσαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τό φῶς πού συναντάει δὲ τυφλός τῆς Ἱεριχοῦς δέν εἶναι τό ψλικό φῶς, πού θεωρεῖται ἀπ’ ὅλους μας αὐτονότητο. Τό ἀληθινό φῶς τοῦ τυφλοῦ εἶναι πρόσωπο. Εἶναι τό Φῶς πού «φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον» καὶ εἶναι δὲ Χριστός. Ο ἄνθρωπος χωρίς αὐτό τό ἀληθινό Φῶς, ἀκόμη καὶ ἂν βλέπει, στήν πραγματικότητα εἶναι τυφλός.

‘Ο τυφλός τῆς σημερινῆς περικοπῆς εἶχε ἀκούσει γιά τό Χριστό, ἀλλά δέν Τόν εἶχε συναντήσει προσωπικά. Εἶχε μάθει περί τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν ἤξερε τόν ίδιο τό Χριστό. Σήμερα πού ἀκούει ἀπό

τούς διαβάτες πώς ὁ Κύριος θά περάσει ἀπό τό δρόμο πού ὁ ἴδιος ζητιάνευε, ξυπνάει μέσα του ὁ πόθος νά γνωρίσει τό Μεσσία. Θέλει νά γνωριστεῖ μ' Ἐκεῖνον πού ἔμαθε ὅτι εὐεργετεῖ χωρίς διακρίσεις, πού θεραπεύει τίς ἀσθένειες τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, πού ἐλευθερώνει ἀπό κάθε κατωτερότητα τόν ἄνθρωπο, πού διδάσκει τήν ἀληθινή σοφία, πού δίνει ζωή καί περίσσευμα ζωῆς. Θέλει νά γνωριστεῖ μ' Αὐτόν γιά τόν Ὁποῖο οἱ ἀπόψεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες, ἀφοῦ ἄλλοι Τόν θεωροῦν Λυτρωτή καί ἄλλοι Τόν ἀντιμετωπίζουν ὡς ἀπατεώνα. Ξεπερνάει ὅλα τά ἐμπόδια πού βάζουν οἱ ἄνθρωποι, γιά νά συναντήσει τό Χριστό, καί στέκεται μπροστά Του. Αὐτή τήν κορυφαία καί ὅμορφη στιγμή τῆς ζωῆς του ὁ Κύριος τοῦ λέει τί θέλει νά ζητήσει. Ὁ τυφλός ζητιάνος ὀπλισμένος μέ πίστη, βεβαιότητα καί ἐμπιστοσύνη γιά τήν ἀγάπη τοῦ Μεγάλου Συνομιλητῆ ζητάει τό φῶς. Ὁ Παντογνώστης Θεός, πού ξέρει τίς καρδιές καί τίς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων, βλέπει πώς ὁ τυφλός πού βρίσκεται ἀπέναντί Του βρίσκεται ἥδη στό φῶς. Κατέχει τό πολύτιμο φῶς τῆς πίστεως, τό ὅποιο πολύ λίγοι

ἄνθρωποι κατέχουν. Ὅτι τοῦ δίνει καὶ τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, τό διποῖο εἶναι πολύ δευτερευούσης σημασίας, ὅταν ὑπάρχει τό ἀληθινό φῶς τῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ πίστη.

Ἐχουμε ἄραγε σκεφτεῖ πώς τό αἴτημα τοῦ τυφλοῦ σήμερα πρός τό Χριστό θά μποροῦσε νά εἶναι καὶ δικό μας αἴτημα πρός τόν Κύριο; Μή βιαστοῦμε νά ποῦμε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε βλέποντες καὶ ἄρα τό αἴτημα αὐτό δέ μᾶς ἀφορᾶ. Εἴμαστε ἄραγε τόσο ἀνοιχτομάτηδες, ὅσο νομίζουμε ὅτι εἴμαστε; Μήπως, ὃν καὶ ἔχουμε τά μάτια τοῦ σώματός μας, στήν πραγματικότητα ἔχουμε τή δική μας τύφλωση, ἡ διποία εἶναι ἀνάγκη τό συντομότερο δυνατόν νά θεραπευθεῖ ἀπό τό Χριστό;

Τρεῖς εἶναι οἱ ἀσθένειες τῆς πνευματικῆς ὁράσεως, ἀπό τίς διποῖς ὑποφέρει ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ παραμόρφωση. Κατά τήν ἀσθένεια αὐτή ὁ ἄνθρωπος βλέπει μέν, ἀλλά βλέπει τά πάντα παραμορφωμένα. Ἡ ἀσθένεια τῆς ἐσωτερικῆς του ὁράσεως εἶναι πώς διτι βλέπει ἢ τό μεγαλοποιεῖ ἢ τό ἐλαχιστοποιεῖ ἢ τό ἀλλοιώνει ἐντελῶς. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει ἀπό τήν ἀσθένεια τῆς παρα-

μορφώσεως, ἄλλα βλέπει καί ἄλλα καταλαβαίνει. Τά
ἀσήμαντα τῆς ζωῆς τά μεγιστοποιεῖ, τά σημαντικά ἢ
τά δύσκολα τά παραθεωρεῖ καί τά ἐλαχιστοποιεῖ. Σέ
πολλά ἀπό τά γεγονότα τῆς καθημερινότητάς του
ἄλλαζει ἐντελῶς τό περιεχόμενο καί τά ἄλλοιώνει.
Παρεξηγεῖται ἐκεῖ πού πρέπει νά χαρεῖ, χαίρεται μέ
τη δυστυχία καί τή συμφορά τῶν ἄλλων,
πελαγοδρομεῖ καί δυσκολεύεται στά εὔκολα,
προχειρολογεῖ καί κάνει ἐπιπλαίες κινήσεις στά
δύσκολα. Σκοντάφτει στή ζωή του, τήν δποία γεμίζει
δυστυχία μέ τήν ἀθεράπευτη ἀσθένειά του.

Ἡ δεύτερη ὁφθαλμολογική ἀσθένεια, ἀπό τήν
δποία πάσχει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ὁ ἀλληθωρισμός. Ὁ
πνευματικός στραβισμός κάνει τόν ἄνθρωπο
ὑποκριτή καί ὀνέντιμο, διότι μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς
tautóχrona κοιτάζει σέ δύο κατευθύνσεις. Ἐνῶ φαί-
νεται ὅτι προσέχει καί ἀφιερώνεται κάπου, στήν
πραγματικότητα δίνει τήν ψυχή του κάπου ἀλλοῦ.
Ἐτοι δέν εἶναι τίμιος οὕτε στίς ἀπόψεις του, οὕτε
στίς σκέψεις του, οὕτε κυρίως στίς σχέσεις του. Ἡ
κύρια αἰτία τοῦ πνευματικοῦ στραβισμοῦ εἶναι τό
πρόσκαιρο ὑλικό καί κοσμικό συμφέρον. Ἀνάλογα μέ

τίς καθημερινές του ἐπιδιώξεις ρίχνει τό βλέμμα τῆς ψυχῆς του ταυτόχρονα σέ πολλές κατευθύνσεις. Ὁ πνευματικός ἀλληθωρισμός γίνεται τόσο φανερός μερικές φορές πού ὁ ἄρρωστος πού ὑποφέρει ἀπ' αὐτόν χάνει κάθε αἴσθηση τοῦ σωστοῦ καὶ τοῦ λάθους. Βυθίζει τή ζωή του στήν ἀποτυχία, διότι δέν μπορεῖ νά εὔθυγραμίσει τό ἐσωτερικό του βλέμμα στή μέση καὶ εὔθεία ὅδό, πού εἶναι ἡ ἀρετή καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ τρίτη ὀφθαλμολογική ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ χειρότερη καὶ εἶναι ἡ τύφλωση. Εἶναι τραγική εἰρωνεία κάποιος νά βλέπει μέ τά μάτια τοῦ σώματός του πεντακάθαρα καὶ ἡ ψυχή του νά εἶναι ἐντελῶς τυφλή. Ἡ πνευματική τύφλωση συνίσταται στήν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ ἡ ἐπιστήμη, οἱ τέχνες, τά γράμματα καὶ ὁ πολιτισμός νά ἀνοίγουν τά μάτια τῆς ψυχῆς, ἀλλά αὐτό δέν τό κάνουν μέ ἐπιτυχία, ὅταν αὐτή δέ φωτίζεται ἀπό τό φῶς τῆς Θεότητος. Ἔτσι ὁ ἀνθρωπος, ὅσο καὶ ἀν προοδεύει στά ἐπιστημονικά καὶ πολιτιστικά του ἐπιτεύγματα, χωρίς Θεό παραμένει τραγικά τυφλός. Μέ τό φεύτικο ραβδί τῶν ἐπιτευγμάτων του προσπαθεῖ νά βρεῖ τό

δρόμο του στή ζωή καί στήν εύτυχία, ἀλλά τό μόνο πού καταφέρνει εἶναι νά σκοντάφτει στόν ἐγωισμό καί στήν πνευματική τύφλωση τῶν διπλανῶν του. Τό τραγικότερο μάλιστα εἶναι νά νομίζει ὅτι ἔχει κατακτήσει τό φῶς. Πολλάκις, ἐνώ εἶναι τυφλός ὁ ἴδιος, προσπαθεῖ νά γίνει ὀδηγός τῶν ἄλλων καί, ὅταν ἔνας τυφλός ὀδηγεῖ ἄλλους τυφλούς, «ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται»! Αὕτη ἡ τύφλωση, πού εἶναι ἡ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ, γίνεται ἀθεράπευτη καί μόνιμη, ὅταν μεταστραφεῖ σέ ἀρνηση τοῦ Θεοῦ. Ό τυφλός ἄνθρωπος ρίχνει στό Θεό τήν εύθύνη γιά τά δικά του λάθη καί σφίγγεται ἀκόμη περισσότερο στό πνευματικό του σκοτάδι.

Στά μονοπάτια τῆς ζωῆς μας διαβαίνει ὁ Κύριος καθημερινά. Σάν τόν τυφλό ζητιάνο ἐμεῖς πολλές φορές ἐκλιπαροῦμε γιά λίγη χαρά, γιά λίγη παρηγοριά, γιά ἔνα χαμόγελο, γιά ἔνα στήριγμα, γιά φῶς, περισσότερο φῶς. Ἐκεῖνος πού διαβάζει τά μύχια τῆς ὑπάρξεώς μας στέκεται ἀπέναντί μας καί μᾶς ρωτάει τί θέλουμε νά μᾶς χαρίσει. Ἡς φωνάξουμε μ' ὅλη τή δύναμή μας κι ἐμεῖς τό «ἴνα ἀναβλέψω»! Ό Παντοδύναμος Πατέρας μας θά θεραπεύσει ἀμέσως

καί τήν πνευματική μας παραμόρφωση καί τόν
ἐσωτερικό μας στραβισμό καί τήν τύφλωση τῆς
ψυχῆς μας. Θά μᾶς δώσει τό δικό Του ἀπέραντο,
ἄκτιστο καί ἄσβηστο φῶς, τό ὅποιο μακάρι νά μᾶς
συνοδεύει καί τώρα καί γιά πάντα. Ἄμήν.